Viziuni Din Lumea Spirituala

VIZIUNI DIN LUMEA SPIRITUALĂ

CUPRINS: • CAPITOLUL 1 VIAŢA LUI SUNDAR SINGH • CAPITOLUL 2 ÎNCEPUTUL PRIMA ÎNTÎLNIRE A DOUA ÎNTÎLNIRE • CAPITOLUL 3 REVELAŢIILE LUI ISUS CRISTOS DESPRE CUM SE ARATĂ DUMNEZEU OAMENILOR DESPRE PĂCAT DESPRE MÎNTUIRE DESPRE RUGĂCIUNE DESPRE CE ÎNSEAMNĂ A SLUJI DOMNULUI DESPRE SUFERINŢĂ DESPRE RAI ŞI IAD • CAPITOLUL 4 VIZIUNI DIN LUMEA SPIRITELOR VIAŢA MOARTEA CE SE ÎNTÎMPLĂ DUPĂ MOARTE LUMEA SPIRITELOR FII ÎNTUNERICULUI MOARTEA UNUI COPIL MOARTEA UNUI FILOSOF AJUTORUL SUBTIL OFERIT DE FIINŢELE DIN LUMILE NEVĂZUTE DESPRE MANIFESTAREA LUI ISUS REFERITOR LA UN MUNCITOR Şl LA UN OM SUSPICIOS UN OM BUN ŞI UN HOŢ UNELE PĂCATE SECRETE OCAZII PIERDUTE UNUI OM RĂU I SE PERMITE SĂ INTRE ÎNTR-UN CER SUPERIOR DESPRE SUFLETUL UNUI UCIGAŞ Şl SUFLETUL OMULUI UCIS SUFLETUL UNUI MINCINOS SUFLETUL UNUI TÎLHAR MOARTEA UNUI OM PUR LOCUINŢELE CERULUI UN PREOT MÎNDRU ŞI UN MUNCITOR UMIL VIAŢA ÎN CER SCOPUL CREAŢIEI DISTANŢA ÎN CER SMOCHINUL CEL VEŞTEJIT FIINŢA UMANĂ ESTE SAU NU ESTE CU TOTUL LIBERĂ ?

MANIFESTAREA IUBIRII LUI DUMNEZEU CAPITOLUL 1 VIAŢA LUI SUNDAR SINGH SUNDAR SINGH s-a născut în anul 1889 în Rampur, oraş în statul Patiala

CUVÂNT ÎNAlNTE

Simt că este un mare privilegiu pentru mine să mi se permită să consimt la dorinţa prietenului meu Sundar Singh de a scrie o scurtă prefaţă pentru cartea sa intitulată Viziuni din lumea spirituală, deoarece sper şi cred că broşura va ajuta multe suflete în lupta lor de a gãsi realitatea. Doresc ca toţi cei care citesc broşura să poată avea privilegiul pe care noi, în acest loc, precum şi unele persoane din Londra îl avem, de a cunoaşte pe Sundar personal. Mesajul carţii deţine o putere suplimentăară prin impresia de' echilibru sufletesc plăcut şi simplitate, cu care rămâi dupa o discuţie cu Sundar. Cred că, inevitabil, unii oameni care citesc cartea vor simţi impulsul de a pune întrebarea: Care este natura exactă a acestor experienţe spirituale? De exemplu, ce rol a jucat în ele subconştientul? Ceea ce a fost .văzut in viziuni, era o realitate obiectivă? Nu am cunoştinţele filozofice care să-mi permită să dau răspuns la aceste întrebări: şi sunt oricum sigur că dacă le-aş avea, aş simţi că n-ar exista nici un folos utilizându-le în cazul acesta. Pavel a fost mulţumit să lase cele mai profunde experienţe spirituale ale sale fară explicaţie: "Dacă a fost în trup... nu ştiu; Dumnezeu ştie”. Pentru mine concepţia cea mai simplă pare cea mai adevărată. Am citit broşura în manuscris într-o duminică după-masa în Simla, în această vară şi pe când am încercat să-mi analizez impresia, am simţit că este aceasta: am simţit că, pentru mine, vălul care în mod normal tăinuieşte lumea reală a fost ridicat timp de câteva momente şi că mi s-a permis, prin ajutorul credinciosului serv al lui Hristos, să văd lucrurile aşa cum sunt ele într-adevăr. Nu ştiu, dar sunt înclinat să gândesc că prietenul meu Sundar preferă ca viziunile sale să fie explicate în

acest mod, cu totul simplu. Gândind la ceea ce scrie în această broşură, mi-am reamintit un pasaj din Scriptură care descrie o experienţă asemănătoare, într-un anumit sens.. Cu toate părerile diferite cu privire la venirea Împărăţiei lui Dumnezeu avem autoritatea Domnului care arată că venirea Împărăţiei are loc într-un mod particular: "Adevărat vă spun, că sunt unii din cei care stau aici, care nu vor muri până nu vor vedea Împărăţia lui Dumnezeu venind cu putere" (Marcu 9:1). Atât în Evanghelia după Matei, cât şi în cea după Marcu, aceste cuvinte sunt atât de apropiate de relatarea schimbării la faţă, încât nu mă îndoiesc că ele au interpretat acel moment memorabil din viaţa celor trei ucenici distinşi (dintre care unul urma să fie, după cum ştim, sponsorul Evangheliei după Marcu), ca fiind venirea cu putere a Împărăţiei. Ea a constat în ridicarea vălului care ascunde lumea nevăzută, astfel încât locuitorii acelei lumi au devenit vizibili şi audibili ochilor şi urechilor omeneşti, cât şi în glorificarea lui Isus cel real. Nu se poate ca acest fel de experienţă să fie dat uneori servilor lui Dumnezeu? Personal, cred că experienţele lui Sundar relatate aici au fost ceva de felul acesta: pentru el, dar şi pentru alţi servi ai lui Dumnezeu, perdeaua care ascunde adevărul a fost ridicată, astfel încât el a văzut lumea de dincolo şi pe Domnul nostru aşa cum este EI. Mesajele care vin ca rezultat al unor asemenea experienţe, trebuie să fie respectate, dar de asemenea trebuie să fie testate prin compararea lor cu revelaţia lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Am încercat tot ce am putut pentru a aplica acest test la aceste mesaje, şi Ie găsesc corespunzătoare cu acea revelaţie supremă a caracterului lui Dumnezeu pe care o avem în viaţa şi învăţătura Domnului. De aceea Ie accept cu recunoştinţă, ca o dovadă în plus că Dumnezeu încă vorbeşte poporului Său şi mă rog ca această broşură să deschidă ochii multora pentru "lumea reală" care este împrejurul nostru, pentru care noi sutem adesea orbi, căci EI este mai aproape de noi decât respiraţia, mâinile şi picioarele.
Simla, August 1926 La Froy, Episcop de Lahore, India

PREFAŢĂ

În această carte am încercat să scriu despre unele viziuni pe care Dumnezeu mi le-a dat. Daca aş fi luat în considerare propriile mele preferinţe, nu aş fi publicat relatarea acestor viziuni în timpul vieţii mele; dar prieteni, a căror judecată o apreciez, au insistat să nu amân publicarea acestor viziuni, deoarece ele reprezintă un ajutor spiritual pentru alţii. Din respect pentru aceşti prieteni, prezint această broşură publicului. Cu 14 ani în urmă, la Kotgarth, în timp ce mă rugam, ochii mei s-au deschis pentru viziunea cerească. Atât de viu am văzut totul, încât am crezut că am murit şi că sufletul meu a trecut în gloria cerului; în decursul anilor care au urmat, aceste viziuni au continuat să-mi îmbogăţească viaţa. Eu nu pot sa Ie provoc dupa dorinţă, dar în mod obişnuit, când mă rog, sau meditez, uneori până la opt sau zece ori pe lună, ochii mei se deschid pentru cer, şi timp de o oră sau două, păşesc în gloria sferei cereşti cu Isus Hristos şi port conversaţii cu îngerii şi spiritele. Răspunsurile lor la întrebările mele, au furnizat mare parte din materialul care deja a fost publicat în cărţile mele, iar extazul de nedescris a acelei comuniuni spirituale, mă face să tânjesc după timpul când voi intra definitiv în fericirea şi părtăşia celor răscumpăraţi. Unii pot să considere că aceste viziuni sunt doar o formă de spiritism, însa doresc să accentuez faptul că există o diferenţă esenţială. Spiritismul pretinde într-adevăr că aduce mesaje şi semnale de la spiritele din întunerec, dar în mod obişnuit ele sunt atât de fragmentare şi de neînţeles, dacă nu chiar înşelătoare, încât îndepărtează pe adepţii lor de la adevăr. Pe de altă parte, în aceste viziuni, eu văd viu şi clar fiecare detaliu al gloriei lumii spirituale şi am parte de experienţa înălţatoare a unei foarte reale partăşii cu sfinţii, în lumea inimaginabil de strălucitoare şi frumoasă pe care o văd. De la aceşti îngeri şi sfinţi nu am primit mesaje vagi, fragmentare şi derutante, venite de la fiinţe nevăzute, ci elucidări clare şi raţionale a multor probleme care m-au neliniştit. Această "părtăşie a sfinţilor" a fost un fapt atât de real în experienţa bisericii timpurii, încât i se dă un

loc printre articolele de credinţă din Crezul apostolic. Odată într-o viziune am cerut sfinţilor o dovadă din Biblie despre această comuniune a sfinţilor şi mi s-a spus că se găseşte clar în Zaharia 3:7-8, unde "cei ce sunt aici, nu sunt îngeri, ci sfinţi glorificaţi, iar promisiunea lui Dumnezeu, cu condiţia ca losua să împlinească porunca Sa, era că "te voi lasa să intri împreună cu cei ce sunt aici". "Tovarăşii" lui din locul acela erau spiritele oamenilor făcuţi perfecţi, cu care el putea fi în comuniune. Spiritele, sfinţii şi îngerii sunt menţionaţi în mod repetat în această carte. Distincţia pe care doresc să o fac între ei, este aceea că spiritele pot fi bune sau rele, iar după moarte ele există într-o stare intermediară, între cer şi iad. Sfinţii sunt aceia care au trecut prin această stare intermediară şi se află într-o stare mai înaltă a lumii spirituale, având repartizate sarcini speciale. Îngerii sunt acele fiinţe glorioase cărora Ii s-au atribuit tot felul de sarcini superioare, iar între ei sunt incluşi mulţi sfinţi din alte lumi, precum şi din lumea noastră. Ei trăiesc împreună ca o familie. Ei se ajută unii pe alţii cu dragoste, fiind fericiţi pentru totdeauna în strălucirea gloriei lui Dumnezeu. Lumea spiritelor, este starea intermediară în care intră spiritele după ce părăsesc trupul. Lumea spirituală cuprinde toate sferele spirituale, începând cu sfera întunecată a gropii fară fund şi terminând cu sfera luminată de tronul Domnului. Doresc să exprim mulţumirile mele sincere reverendului T.E. Riddle, de la Misiunea presbiteriană neozeelandeză din Kharar, Punjab, care a călătorit până la Subathu, ca să traducă această carte din urdu în engleză. De asemenea, mulţumesc d-şoarei E. Sanders din Coventry pentru corectarea acestei cărţi.
Subathu, Iulie 1926 Sundar Singh

SCURTĂ BIOGRAFIE

Sundar Singh s-a născut în anul 1889 în Rampur, oraş în statul Patiala, în partea de nord a Indiei. Părinţii săi erau oameni bogaţi, făcînd parte din clasa conducătoare, în casa lor existând servitori. Băiatul a avut parte de o copilărle fără grijuri în mijlocul familiei. EI a urmat clasele primare la şcoala unei misiuni americane. Prezenţa sa la acea şcoală i-a influenţat viaţa, căci acolo el a auzit citindu-se Biblia. De asemenea, o puternică influenţă, a fost exercitată asupra lui de mama sa, o femeie deosebit de evlavioasă, în felul ei hindus. Dar la vârsta de 14 ani, Sundar şi-a pierdut mama, ramânând foarte întristat şi dezorientat. După multe şi deosebite framântări sufleteşti, Sundar s-a convertit la creştinism în urma unei experienţe personale ieşite din comun. În timp ce era în rugăciune, în camera sa, însusi Isus Hristos i s-a arătat în mijlocul unei lumini minunate. Era în anul 1904. Sundar era în vârstă de 15 ani. Tatal său a fost cu totul împotriva convertirii sale la creştinism. Au urmat multe încercări, din partea familiei şi a rudelor, de readucere a sa la religia tradiţională. Băiatul însa a rămas neclintit. Tatăl său l-a izgonit din casă. EI a găsit adăpost la creştinii din zonă. În ziua de duminică, 3 Septembrie 1905, zi în care Sundar împlinea 16 ani, el a fost botezat în apă, în oraşul Simla. Încă de la convertirea sa, Sundar a avut dorinţa arzătoare de a lucra pentru Mântuitorul său. Visul lui era ca el să devină un "sadhu", adică un căIător dezinteresat de lucrurile acestei lumi şi interest doar de cele spirituale. După botezul său, el a trecut fără întârziere la aplicarea planului său. EI a îmbrăcat roba galbenă, obişnuită pentru sadhu indieni, care propovăduiau hinduismul. Această îmbrăcăminte îi mijlocea o uşă deschisă în multe locuri, însă în altele, oamenii vazând că el propovăduieşte pe Cristos, îi închideau uşa. Însufleţit de o râvnă aprinsă, Sundar a parcurs distanţe imense pe jos, adesea cu picioarele goale şi însângerate, fără bani, şi a dormit pe pamânt la adăpostul copacilor, având ca bagaj obişnuit o pătură şi Noul Testament. EI a mers din sat în sat şi din oraş în oraş, acceptând ajutorul pe care cineva i-l oferea de bună voie, sau în caz contrar hrănindu-se cu rădăcini, fructe sălbatice şi frunze. Sundar a străbătut în felul acesta o mare parte a subcontinentului indian. Sunt atât de multe sate în India, încât cineva a spus, mai în glumă, mai în serios, că dacă Isus nu s-ar fi înălţat la cer, ci ar fi mers sa viziteze satele Indiei, vizitând în fiecare zi

câte unul, încă nu le-ar fi vizitat pe toate. Sundar Singh a simţit o chemare specială pentru a vesti Evanghelia în ţara aproape impenetrabilă a Tibetului. În râvna sa pentru Cristos, el a învins piedici de netrecut şi a pătruns în repetate rânduri în Tibet, fără a avea la dispoziţie şosele, căi ferate sau linii aeriene. EI a folosit potecile munţilor şi a traversat prăpăstiile pe trunchiuri de copaci răsturnate transversal peste ele, şi aceasta la circa 5000 m altitudine. EI a pătruns în Tibet împotriva voinţei autorităţilor de acolo şi a înfruntat opoziţia populaţiei şi ura preoţilor tibetani. EI a găsit unele ajutoare în Tibet, însă de multe ori s-a găsit complet singur în faţa unor mari pericole. Deşi cea mai mare parte a activităţii lui Sundar s-a desfăşurat în subcontinentul indian şi în Tibet, el a predicat şi în alte ţări, ca: Sri Lanka, Nepal, China, Japonia, Singapore, Birmania. În 1920, a vizitat pentru prima dată Europa, America şi Australia. În 1922 a vizitat Palestina, şi din nou Europa. Apoi, Sundar s-a retras în India şi s-a odihnit, însă chemarea pentru Tibet nu l-a părăsit. În 1929, el a plecat pentru ultima dată spre Tibet. Odată cu plecarea sa, a dispărut orice informaţie despre el. Sundar Singh nu s-a mai întors niciodată. Prietenii lui, şi chiar guvernul Indiei, au intreprins cercetări pentru a descoperi ce s-a întâmplat cu el, însă toate cercetările au fost zadarnice. Nu s-a descoperit absolut nimic. În 1933, o scurtă notiţă în presă anunţa că, neexistând nici o ştire despre Sundar Singh, de la plecarea sa spre Tibet în 1929, guvernul Indiei îl consideră mort. Râvna sa pentru Cristos, cu totul ieşită din comun, este un exemplu pentru tinerii de astăzi. Să nu încercăm sa-I imităm pe Sundar Singh, ci să îndeplinim ceea ce stă în puterea noastră.

Capitolul I

VIAŢA ŞI MOARTEA

VIAŢA Există o singură sursă a Vieţii - Viaţa infinită şi atotputernică - a cărei putere creatoare a dat viaţa tuturor fiinţelor vii. Toate făpturile trăiesc în EI şi vor rămâne în EI pentru totdeauna. O spun din nou: această viată a creat nenumărate alte vieţi, diferite ca nivel. Privind la diferitele nivele de viaţă observăm că omul este unul dintre acestea, creat după propriul chip al lui Dumnezeu, pentru a ramâne fericit întotdeauna, în prezenţa Sa sfântă. MOARTEA Viaţa se poate schimba, dar nu poate fi distrusă niciodată. Deşi trecerea aceasta de la o formă de existenţă, la alta este numită moarte, aceasta nu înseamnă că moartea pune capăt vieţii, nici măcar că ar adăuga sau scădea ceva vietii. Ea doar transferă viaţa dintr-o formă de existenţă în alta. Un lucru care dispare din vederea noastră nu îşi încetează existenţa. EI reapare într-o altă formă şi stare. OMUL NU POATE FI DISTRUS NICIODATĂ În întregul univers, nimic nu a fost distrus vreodată, nici nu poate fi distrus, pentru că Creatorul nu a creat nimic pentru distrugere. Dacă EI ar fi dorit să distrugă ceva, nu ar fi creat niciodată acel lucru. Şi dacă nimic din creaţie nu poate fi distrus, atunci cum ar putea fi distrus omul, care este coroana creaţiunii şi chipul Creatorului Său?... Poate Dumnezeu să distrugă propriul Său chip, sau poate vreo altă făptură să facă acest lucru?.. Niciodată! Dacă omul nu este distrus la moarte, se ridică întrebarea, unde va exista omul după moarte, şi în ce stare?... Voi încerca să dau o explicaţie scurtă, bazându-mă pe propriile mele experienţe vizionare, deşi nu este posibil să descriu toate lucrurile pe care le-arn văzut în viziuni ale lumii spirituale, din cauză că limba şi ilustraţiile acestei lumi sunt neadecvate pentru a exprima realităţile spirituale. lar încercarea de a reduce la limbajul obisnuit, gloria lucrurilor văzute poate duce la o înţelegere greşită. De aceea, a trebuit să elimin relatarea tuturor acelor întâmplări spirituale subtile pentru care doar un limbaj spiritual este adecvat şi să relatez doar câteva incidente simple şi instructive, care se vor dovedi folositoare pentru toţi. Deoarece la un moment sau altul fiecare va trebui să intre în această lume spirituală nevăzută, este folositor într-o anumită măsură să ne familiarizăm cu ea.

Capitolul II

CE SE ÎNTÂMPLĂ LA MOARTE

Într-o zi, pe când mă rugam singur, m-am văzut deodată înconjurat de o mare mulţime de fiinţe spirituale, sau aş putea spune că îndată ce ochii mei spirituali s-au deschis, m-am văzut în prezenţa unei companii considerabile de sfinţi şi îngeri. La început am fost oarecum descumpănit, când am văzut starea lor strălucitoare şi glorioasă şi m-am comparat pe mine cu ei, eu care aveam o stare

inferioară. Dar am fost uşurat deodată de reala lor simpatie şi prietenia inspirată din dragoste. Eu avusesem deja experienţa păcii oferită de prezenţa lui Dumnezeu în viaţa mea, dar partăşia cu aceşti sfinţi mi-a adus o nouă şi minunată bucurie. Pe când conversam, am primit de la ei răspunsuri la întrebările mele, în legătură cu dificultăţile create de probleme care mă nedumereau. Prima mea întrebare a fost despre ceea ce se întâmplă la moarte şi despre starea sufletului după moarte. Am spus: "Noi ştim ce se petrece cu noi din copilărie până la bătrâneţe, dar nu ştim nimic despre ceea ce se întamplă la moarte, sau dincolo de porţile morţii. Cunoaşterea corectă a acestui lucru este doar în posesia acelora care se află de cealaltă parte a morţii, în lumea spirituală. Puteţi să ne daţi informaţii despre aceasta?" Unul dintre sfinţi a răspuns: “Moartea este ca somnul. Nu este durere în această trecere, cu excepţia câtorva boli trupeşti sau stări mintale. Aşa cum un om extenuat este biruit de un somn adânc, tot aşa vine somnul morţii peste om. Moartea vine atât de brusc peste mulţi, încât cu mare dificultate ei îşi dau seama că au părăsit lumea materială şi au intrat în lumea spriritelor. Nedumeriţi de multe lucruri noi pe care Ie văd în jurul lor, ei îşi imaginează că vizitează vreo ţară sau oraş din lumea fizică, pe care nu Ie-au văzut înainte. Doar atunci când ei primesc mai multe instrucţiuni şi când îşi dau seama că trupul lor spiritual este diferit de fostul trup material, ei acceptă faptul că, de fapt, au fost transferati din lumea materială în domeniul spiritelor”. Un alt sfânt care era prezent, a dat următorul răspuns suplimentar la întrebarea mea: "De obicei - a răspuns el - în timpul morţii trupul îşi pierde capacitatea de simţire. Nu simte durere, ci, în mod simplu, este copleşit de somnolenţă. Uneori, în cazurile de mare slăbiciune sau după accidente, spiritul pleacă în timp ce trupul este încă inconştient. Atunci spiritele acelora care au trăit fără să gândească, sau să se pregătească pentru intrarea în lumea spirituală, fiind transferate deodată în lumea spiritelor, sunt extrem de nedumerite şi într-o stare de mare întristare din cauza soartei lor, aşa că ele rămân o perioadă considerabilă în nivelele mai joase şi mai întunecoase ale stării intermediare. Adesea, spiritele acestor sfere mai joase hărţuiesc din greu oamenii din lume. Însă singurii cărora ele Ie pot face rău, sunt cei de acelaşi fel cu ele, care din voinţa lor liberă îşi deschid inima ca să se întreţină cu ele. Aceste spirite rele, unindu-se cu alte spirite rele, ar face un rău imens în lume, dacă Dumnezeu nu ar fi numit pretutindeni nenumăraţi îngeri pentru protecţia poporului Său şi a creaţiei Sale, aşa că poporul Său este întotdeauna în siguranţă. Spiritele rele pot face rău doar acelora din lume care sunt de aceeaşi natură cu ele şi apoi ele pot să o facă-doar într-o măsură limitată. Într-adevăr, ele pot să-i creeze necazuri unui neprihănit, însă nu fără permisiunea lui Dumnezeu. Uneori, Dumnezeu dă lui Satan şi îngerilor săi permisiunea de a ispiti şi a persecuta poporul Său, pentru ca el să iasă mai puternic şi mai bun din încercare, aşa cum EI a permis lui Satan să-I persecute pe servul Său lov. Dar, dintr-o asemenea încercare rezultă mai degrabă câştig pentru cel credincios. Un alt sfânt care stătea lângă mine a adăugat, ca răspuns la întrebarea mea: ,,Mulţi, a căror viaţă nu a fost predată lui Durnnezeu, când sunt pe punctul de a muri, par să devină inconştienţi; dar ceea ce se întâmplă de fapt, este că atunci când ei văd feţele hidoase şi diabolice ale spiritelor rele care au venit după ei, devin muţi şi paralizaţi de frică. Pe de altă parte, moartea unui credincios este adesea opusul acestei situatii. EI este extrem de fericit, caci el vede îngerii şi spiritele sfinte venind să-i ureze bun venit. De asemenea, celor dragi care au murit înainte, Ii se permite să participe Iângă patul său de moarte şi să-i conducă sufletul către lumea spirituală. Intrând în lumea spiritelor, el se simte

imediat ca acasă, dar nu pentru faptul că prietenii săi sunt în jurul său, ci pentru că atunci când era în lume, el s-a pregătit îndelung pentru acea Casă, prin încrederea sa în Dumnezeu şi prin comuniune cu El." După aceea, un al patrulea sfânt a spus: "Conducerea sufletelor oamenilor din lume este

lucrarea îngerilor. În mod obişnuit, Cristos se descoperă pe Sine fiecăruia, în lumea spirituală, la nivele ale slavei care diferă în intensitate după starea de dezvoltare spirituală a fiecăruia. lar în unele cazuri, El însuşi vine la patul de moarte pentru a spune bun venit servului Său, ştergându-i lacrimile cu dragoste şi conducându-I în Paradis. După cum un copil care se naşte în lume gaseşte totul pregătit pentru nevoile sale, tot aşa sufletul care intră în lumea spirituală găseşte toate nevoile sale satisfăcute." Capitolul III

LUMEA SPIRITELOR

Odată, în cursul conversaţiei, sfinţii mi-au adus următoarea informaţie: "După moarte, sufletul oricărei fiinţe omeneşti va intra în lumea spiritelor, şi fiecare, conform nivelului de creştere spirituală, va locui cu spirite asemănătoare cu sine, în ce privşte gândirea şi natura, - fie în întunerec, fie în lumina gloriei. Ni se dă asigurarea că nimeni, în trupul fizic fiind, nu a intrat în lumea spirituală, cu excepţia lui Cristos, şi a câtorva sfinţi, ale căror trupuri au fost transformate în trupuri glorioase; totuşi câtorva Ii s-a acordat permisiunea ca, în timp ce locuiau încă în lume, să poată vedea lumea spiritelor şi chiar cerul, ca în 2 Corinteni 12:2, deşi ei înşişi nu pot spune dacă au intrat în Paradis în trup sau în duh." După această conversaţie, acesti sfinţi m-au condus prin acel loc şi mi-au arătat multe lucruri şi locuri minunate. Am văzut că din toate părţile mii şi mii de suflete soseau continuu în lumea spiritelor şi că toate erau însoţite de îngeri. Sufletele celor buni aveau cu ele doar îngeri şi spirite bune, care Ie conduceau de pe patul morţii. Spiritelor rele nu Ii se permitea să se apropie de ele, ci stăteau departe şi priveau. De asemenea, am văzut că nu erau spirite bune cu sufletele celor într-adevăr răi, ci în jurul lor erau spirite rele, care i-au însoţit de la patul morţii, în timp ce îngerii, tot la fel, stăteau deoparte şi împiedicau spiritele rele de a da cale liberă pornirii lor, prin care încercau să Ie facă rău. Aproape concomitent, spiritele rele conduceau aceste suflete către întunerec, căci atunci când erau în trup au permis în mod repetat ca spiritele rele să Ie influenţeze spre rău şi au permis cu bună ştiinţă să fie momite cu orice răutate. Îngerii nu împiedică nicidecum voinţa liberă a vreunui suflet. De asemenea, am văzut acolo multe suflete care au sosit mai târziu în lumea spiritelor, şi care erau însoţite atât de spirite bune, cât şi de cele rele, precum şi de îngeri. Dar nu după mult timp, deosebirea radicală a vieţii lor a început să se arate, şi ei s-au separat, cel buni la caracter către cei buni, iar cei răi către cei răi. FIII LUMINII Când sufletele oamenilor sosesc în lumea spiritelor, cei buni se separă deodată de cei răi. În lume, ei sunt împreună, dar nu tot aşa este în lumea spirituală. Am văzut de multe ori că atunci când spiritele celor buni - fiii luminii - intră în lumea spiritelor, înainte de toate, ele se scaldă în apele impalpabile, ca aerul, ale unui ocean clar cum e cristalul, şi în acestea, ele află o împrospătare intensă şi reconfortantă. În aceste ape miraculoase, ei se mişcă încoace şi încolo la fel ca şi în aer; nu sunt înecaţi când sunt în adâncime, nici nu se umezesc, ci în mod minunat curăţiţi, împrospătaţi şi pe deplin purificaţi, ei intră în lumea gloriei şi a luminii, unde vor rămâne pentru totdeauna, în prezenţa iubitului lor Domn, şI în părtăşie cu nenumăraţi sfinţi şi îngeri. FIII ÎNTUNERECULUI Cât de deosebite sunt sufletele acelora ale căror vieţi au fost rele. Stinjeniţi de compania fiilor

luminii şi chinuiţi de lumina atotrevelatoare a gloriei, ei se Iuptă să se ascundă în locuri în care naturile lor impure şi pătate de păcat nu vor fi văzute. Din cea mai joasă şi întunecată parte a lumii spiritelor, se ridică un fum negru şi mirositor a rău, iar în efortul lor de a se ascunde de lumină, aceşti fii ai întunericului dau năvală în jos şi se aruncă cu capul înainte în

ea, de acolo auzindu-se constant amarele lor gemete de remuşcare. Însă cerul este aşezat în aşa fel încât fumul nu se vede, nici gemetele chinurilor nu se aud. Ele pot fi văzute sau auzite doar dacă cineva de acolo, având un motiv deosebit, doreşte să vadă suferinţa acelor suflete din întunerec. MOARTEA UNUI COPIL Un copilaş a murit de pneumonie, şi un grup de îngeri a venit să-i conducă sufletul în lumea spiritelor. Aş fi dorit ca mama sa să fi putut vedea acea privelişte minunată, fiindcă atunci, în loc de plâns, ea ar fi cântat de bucurie, pentru că îngerii îngrijesc de cei mai mici cu o dragoste pe care nici o mamă nu ar putea-o arăta vreodată. Am auzit pe unul din îngeri spunând către altul: “Vezi cum plânge mama acestui copil din cauza acestei separări scurte! Peste câţiva ani, ea va fi fericită din nou, împreună cu copilul ei." Apoi îngerii au dus sufletul copilului către acea frumoasă şi luminată parte a cerului, care este rezervată copiilor. În acel loc, îngerii îi îngrijesc şi îi învaţă înţelepciunea cerească, până când, în mod treptat, cei mici devin ca îngerii. După un timp, mama acelui copil a murit şi ea, iar copilul ei, care acum era ca îngerii, a venit cu alţi îngeri pentru a spune bun venit sufletului mamei sale. Când el a spus: "Mamă mă cunoşti? Eu sunt fiul tau Teodor," inima mamei a fost inundată de bucurie, iar când s-au îmbrăţişat, lacrimile lor de bucurie au curs şiroaie. Era o scenă mişcătoare. Apoi, pe când mergeau împreună, el a continuat să-i arate şi să-i explice lucrurile din jurul lor, iar în perioada hotărâtă pentru rămânerea ei în starea intermediară, el a rămas cu ea. Când perioada necesară pentru instruire în acea lume s-a încheiat, el a luat-o cu el în sfera mai înaltă, unde el însuşi locuia. Acolo, de toate părţile, erau împrejurimi minunate şi vesele, fiind prezente nenumărate suflete ale oamenilor care în lume au îndurat tot felul de suferinţe de dragul lui Cristos, iar la sfârşit au fost înălţate în acel glorios loc de cinste. De jur împrejur se aflau munţi neegalaţi în frumuseţe, izvoare şi peisaje, iar în grădini se găseau din abundenţă tot soiul de fructe dulci şi flori multicolore. Tot ce inima omului ar putea dori, era acolo. Apoi, el a spus mamei sale: “În lume, care este o slabă reflectare a acestei lumi reale, cei dragi ai noştri se întristează din cauza plecării noastre, dar spune-mi, te rog, este această moarte, sau viaţa reală după care tânjeşte orice inima? Mama a spus: "Fiule, aceasta este adevărata viaţă. Dacă aş fi cunoscut în lume întregul adevăr despre cer, nu m-aş fi întristat niciodată de moartea ta. Ce păcat că cei din lume sunt aşa de orbi. În ciuda faptului că Hristos a explicat clar această stare glorioasă, şi că evangheliile vorbesc mereu despre această împăraţie veşnică a Tatălui, totuşi nu numai oamenii ignoranţi, dar şi mulţi credincioşi luminaţi, rămân cu totul neştiutori de gloria ei. Facă Dumnezeu ca toţi să intre în bucuria statornică a acelui loc!" MOARTEA UNUI FILOZOF Sufletul unui filozof german a intrat în lumea spiritelor şi a văzut de departe gloria incomparabilă şi fericirea nelimitată a fiinţelor ei. EI era încântat de ceea ce vedea, dar intelectualismul său încăpăţânat stătea în calea intrării sale în glorie şi a împărtăşirii din fericirea ei. În loc de a admite că ceea ce vede este adevărat, el şi-a argumentat sieşi astfel: "Nu există nici o îndoială a faptului că eu văd toate acestea, dar ce dovadă există că aceste lucruri au existenţă obiectivă şi că nu este vreo iluzie evocată de mintea mea? Eu voi aplica întregii scene testele logicii, filozofiei şi ştiinţei, şi numai atunci voi fi convins că este realitate şi nu iluzie." Atunci îngerii i-au răspuns: "Din vorbirea ta reiese în mod evident că intelectualismul tău a pervertit întreaga ta natură, căci după cum, spiritualiceste şi nu trupeşte, ochii sunt necesari pentru a vedea lumea spirituală, tot aşa este nevoie de înţelegere spirituală pentru a putea pricepe realitatea spirituală, nu de exerciţii mintale, cu principiile logicii şi ale filozofiei. Ştiinţa ta, care nu are de-a face cu faptele materiale, a

fost lasată în urmă, împreună cu craniul si creierul tau. Aici nu foloseşte decât acea înţelepciune spirituală care provine din frica şi dragostea de Dumnezeu.” Apoi, unul din îngeri a spus celuilalt: "Ce trist este că oamenii uită cuvântul preţios al Domnului nostru: "Adevarat vă spun, că dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor" (Matei 18:3). Am întrebat un înger care va fi

sfârşitul acestui om, şi el mi-a răspuns: "Dacă viaţa acestui om ar fi fost cu totul rea, atunci el s-ar fi alăturat imediat spiritelor întunericului, însă el nu este lipsit de simţ moral, aşa că el va rătăci orbeşte, învârtindu-se un timp îndelungat în lumina slabă a părţilor mai joase ale stării intermediare şi va continua să raţioneze conform filozoflei lui, până când, obosit de nebunia sa, el se pocăieşte. Atunci el va fi gata să primească atât de necesarele instrucţiuni de la îngerii numiţi pentru acest scop, iar după instruire va fi demn de a intra în lumina deplină a lui Dumnezeu din sfera mai înaltă." Într-un anume sens, întregul spaţiu infinit, umplut cu prezenţa lui Dumnezeu, care este Spirit, este o lume spirituală. În alt sens, lumea este de asemenea o lume spirituală, căci locuitorii ei sunt spirite îmbrăcate cu trupuri omeneşti. Dar există totuşi o altă lume a spiritelor, după ce oamenii părăsesc trupul la moarte. Aceasta este o stare intermediară, situată între gloria şi lumina cerurilor celor mai înalte şi obscuritatea şi întunecimea celor mai joase iaduri. În ea se găsesc nenumărate niveluri de existenţă, sufletul fiind condus către acel nivel pentru care progresul lui din lume I-a facut potrivit. Acolo, îngeri special numiţi pentru această activitate, îi instruiesc un timp mai lung sau mai scurt, după care el se alătură societăţii acelor spirite - spirite bune, aşezate în lumină mai mare corespunzătoare în gândire şi în natură cu sufletul respectiv. Capitolul IV

AJUTORUL ŞI ÎNVĂŢĂTURA OMULUI ACUM ŞI MAl TÂRZlU

AJUTOR NEVĂZUT Rudele şi cei dragi ai noştri, iar câteodată şi sfinţii, vin adesea din lumea nevăzută să ne ajute şi să ne protejeze, iar îngerii ne ajută întotdeauna. Totuşi, lor nu Ii s-a permis niciodată să devină vizibili pentru noi, cu excepţia câtorva cazuri de necesitate deosebită. Prin mijloace necunoscute de noi, ei ne influenţează către gînduri sfinte şi ne îndrumă către Dumnezeu şi către o comportare bună, iar Duhul lui Dumnezeu care locuieşte în inimile noastre completează acea lucrare (pentru întregirea vieţii noastre spirituale), pe care ei nu au putut-o realiza. Mărimea cuiva nu depinde de cunoştinţa sau poziţia sa, nici nu poate cineva doar prin aceasta sa fie mare. Omul este atât de mare cât de mult poate fi folositor altora, - utilitatea vieţii sale pentru alţii depinzând de serviciile pe care Ie face pentru ei. De aceea, măsura unui om se socoteşte după gradul de dăruire de care este capabil faţă de alţii, în dragoste. După cum a spus Domnul: "Ci oricine va vrea sa fie mare între voi, să fie slujitorul vostru ..” (Matei 20:26). Bucuria tuturor celor care locuiesc în cer stă în faptul că ei se servesc unul pe altul în dragoste, şi astfel îndeplinind obiectivul vieţii lor, ei rămân pentru totdeauna în prezenţa lui Dumnezeu. CORECTAREA GREŞELII Când oamenii doresc sincer să trăiască vieţi plăcute lui Dumnezeu, - ajustarea vederilor lor şi înnoirea vieţilor lor, încep încă din această lume. Nu numai că Duhul Domnului îi învaţă în mod direct ci, în camera secretă a inimii lor, ei sunt ajutaţi de comuniunea cu sfinţii care, nevăzuţi de ei, sunt totdeauna la îndemână pentru a-i ajuta spre bine. Însă credincioşii creştini, precum şi necreştinii căutători de adevăr, care mor având vederi false sau parţiale ale adevarului, sunt corectaţi în lumea spiritelor, dacă ei nu sunt legaţi cu îndărătnicie de părerile lor şi sunt doritori să înveţe, deoarece, nici

în această lume, nici în cea viitoare, nici Dumnezeu nici vreun serv al Său nu forţează pe cineva să creadă ceva împotriva voinţei sale. MANIFESTAREA LUI CRISTOS Într-o viziune am văzut spiritul unul om idolatru care, ajungând în lumea spiritelor, a început deodată să-şi caute zeul său. Atunci, sfinţii i-au spus: "Nu există nici un zeu aici, cu excepţia Dumnezeului adevărat şi a lui Cristos, care este manifestarea Sa.” Auzind aceasta, omul a rămas uimit într-o bună măsură, însă, fiind un sincer căutător după adevăr, el a admis în mod deschis că a greşit. EI a căutat cu sete să cunoască adevărul şi a întrebat dacă poate să-l vadă pe Cristos. În scurt timp, Cristos însuşi s-a manifestat într-o lumină slabă acestui spirit, cât şi altora nou-sosite în lumea spiritelor, din cauză că, la stadiul acesta, ele nu ar fi putut suporta o manifestare deplină a gloriei Sale, căci gloria Sa este atât de mare, încât chiar îngerii privesc la EI cu dificultate şi

îşi acoperă feţele cu aripile lor (lsaia 6:2). Când EI se descoperă cuiva, EI ia în considerare stadiul particular de progres la care sufletul acela a ajuns, aşa că EI apare într-o lumină mai mică sau mai mare a slavei Sale, pentru ca priveliştea Sa să poată fi suportată. Când acele suflete L-au văzut pe Isus în această lumină slabă dar atrăgătoare, au fost umplute cu o bucurie şi o pace care întrec puterea noastră de descriere. Erau cuprinse de razele luminii Sale dătătoare de viaţă, iar valurile dragostei Sale curgeau în jurul lor, astfel, toată greşeala lor fiind îndepărtată. Apoi L-au recunoscut din toată inima lor ca fiind Adevărul, au găsit vindecare şi închinându-se adânc în faţa Lui, i-au mulţumit şi L-au proslăvit. lar sfinţii numiţi pentru instruirea lor, s-au bucurat de asemenea. UN MUNCITOR ŞI UN OM ÎNDOIELNIC Odată, în altă viziune, am văzut un muncitor sosind în lumea spiritelor. EI era foarte nenorocit, căci toată viaţa lui nu s-a gândit niciodată la altceva, decât la câştigarea pâinii zilnice. EI a fost întotdeauna prea preocupat pentru a se gândi la Dumnezeu sau la lucrurile spirituale. Odată cu el a murit un alt om, care era un îndoielnic, încăpăţânat în părerile sale. Ambilor Ii s-a ordonat să rămână pentru o perioadă îndelungată jos în lumea spiritelor, într-un loc întunecos. Aflându-se acolo în mare întristare, au început să strige după ajutor. Sfinţii şi îngerii au mers cu dragoste şi compătimire ca să-i instruiască pentru a înţelege cum să devină membri ai Împărăţiei gloriei şi luminii. Dar, în ciuda întristării lor, la fel ca şi alte spirite, ele au preferat să ramână în locuinţa lor întunecoasă, caci păcatul le-a pervertit caracterul şi natura în întregime, încât se îndoiau de toate lucrurile. Ei priveau cu suspiciune chiar şi la îngerii veniţi să-i ajute. Pe când priveam, mă întrebam care va fi sfârşitul lor, dar când am întrebat, singurul răspuns a fost de la unul dintre sfinţi, care a spus : „Dumnezeu să aibă milă de ei!" Având în vedere natura pervertită a omului, putem aprecia că, dacă se aude o ştire rea despre cineva, chiar dacă este falsă, omul a cărui concepţie este deformată de păcat o va accepta imediat ca adevărată. Pe de altă parte, dacă o ştire bună şi perfect adevărată este primită (de exemplu că cutare este un om devotat şi a făcut lucrul cutare pentru slava lui Dumnezeu şi pentru binele semenilor săi), atunci fără ezitare un asemenea ascultător va spune: "Este fals. Acel om trebuie să aiba o justificare pentru toate lucrurile" Dacă I-am întreba pe un asemenea om de unde ştie el că primul caz este adevărat iar al doilea este fals, şi ce dovadă poate să aducă, el nu va avea nici cea mai mică dovadă. Tot ce putem învăţa de la o asemenea atitudine a minţii este că, deoarece mintea sa este alterată din cauza răului, el dă crezare ştirilor rele din cauza că acestea se potrivesc cu natura sa rea. De asemenea, el crede că ştirile bune sunt minciuni, deoarece ele nu se potrivesc cu răul din inima sa. Prin natură, atitudinea unui om bun este opusul acesteia. EI este înclinat în mod natural să se îndoiască de o ştire rea şi să creadă o ştire bună, deoarece aceasta atitudine se potriveste cel mai bine cu bunătatea naturii sale.

Acei care în această lume îşi petrec vieţile în opoziţie cu voia lui Dumnezeu nu vor avea liniştea inimii, nici în aceasta lume, nici în cea viitoare; iar intrând în lumea spiritelor, ei se simt dezorientaţi şi mâhniţi. Dar cei care în această lume se conformează voinţei Domnului, vor avea pace când vor ajunge în cealaltă lume şi vor fi umpluţi cu bucurie negrăită, pentru că acolo este casa lor eternă şi Împărăţia Tatălui lor.

Capitolul V

JUDECATA PĂCĂTOŞILOR
Mulţi oameni gândesc că dacă ei păcătuiesc în secret, nimeni nu va şti niciodată despre acel păcat, însă este cu totul imposibil ca vreun păcat să ramână ascuns pentru totdeauna. La un moment sau altul, el va deveni cunoscut, iar păcătosul îşi va primi pedeapsa pe care o merită. De asemenea, bunătatea şi adevărul nu pot ramâne niciodată ascunse. În final, ele trebuie să triumfe, deşi pentru un timp s-ar putea ca ele să nu fie recunoscute. Incidentele care urmează

vor arunca lumină asupra stării păcătosului. UN OM BUN ŞI UN HOŢ Odată, într-o viziune, un sfânt mi-a relatat acestă întâmplare: ,,Într-o noapte, târziu, un credincios a trebuit să parcurgă o anumită distanţă, pentru a îndeplini o activitate necesară. Pe când mergea, a dat peste un hoţ care spărgea un magazin. EI i-a spus: “Nu ai dreptul să iei bunul altuia şi să-i cauzezi pierdere. Acesta este un păcat mare!” Hoţul a răspuns: “Dacă vrei să ieşi cu bine de aici, atunci ieşi în linişte. Dacă nu, va fi rău de tine!” Omul bun a insistat, dar cum hoţul nu asculta, el a început să strige şi a sculat vecinii. Ei au ieşit grăbiţi să prindă hoţul, dar îndată ce omul bun a început să-l acuze pe hoţ, hoţul, la rândul lui, I-a acuzat şi el pe omul cel bun. “O, da!, a spus el, voi credeţi că acest om este foarte religios, dar eu I-am prins tocmai pe când fura!" Deoarece nu existau martori, amândoi au fost arestaţi şi încuiaţi împreună într-o cameră, în timp ce un poliţist şi unii din oamenii săi s-au ascuns ca să asculte conversaţia lor. Atunci hoţul a început să râdă de tovarăşul său de prizonierat: "Priveşte” a, spus el, - ,,nu te-am prins eu frumos?... Ți-am spus de Ia bun început sa ieși afară și să nu te amesteci, sau va fi rău de tine. Vom vedea acum cum te va salva religia ta." De îndată ce ofiț erul a auzit acest lucru, a deschis uşa și I-a eliberat pe omul cel bun cu onoare și răsplată, iar hoțului i-a dat o bătaie severă si I-a încuiat în celula închisorii. Astfel, chiar în această lume există o măsură de judecată între oamenii buni si răi, dar pedeapsa și răsplata deplină vor veni numai în lumea viitoare." PĂCATELE SECRETE Următorul lucru mi-a fost de asemenea relatat într-o viziune. În taina camerei sale, un om a comis o faptă păcătoasă și el a crezut că păcatul lui este necunoscut. Unul dintre sfinți a spus: "Cum aș fi dorit ca ochii spirituali ai acestui om să fie deschiși în acest timp, căci atunci el n-ar fi îndrăznit nicidecum să comită acest păcat!" Căci în acea cameră se aflau un număr de îngeri și sfinți precum și unele spirite ale celor dragi ai lui, care au venit să-l ajute. Cu toții au fost întristați văzând comportarea lui rușinoasă, și unul dintre ei a spus: "Noi am venit să-l ajutăm, dar acum noi va trebui să fim martori împotriva lui, la timpul judecății lui! EI nu ne poate vedea, dar noi toți putem să-I vedem dedându-se la acest păcat. Ce bine ar fi dacă omul acesta s-ar pocăi, pentru a fi izbăvit de pedeapsa viitoare." OCAZII PIERDUTE

Am văzut odată în lumea spiritelor, un spirit care cu strigăte de remușcare alerga ca ieșit din minți. Un înger a spus: ,,În lume, acest om a avut multe șanse de pocăință și întoarcere la Dumnezeu, dar ori de câte ori conștiința sa începea să-I mustre, el obișnuia să-și înece remușcările în băutură. EI și-a risipit toată proprietatea, și-a ruinat familia, iar la urmă s-a sinucis, și acum, în lumea spiritelor, el aleargă cu frenezie ca un câine turbat și suferă îngrozitor din cauza remușcărilor, amintindu-și de ocaziile pierdute. Noi toți dorim să-l ajutăm, dar propria sa natură pervertită îl împiedică să se pocăiască, căci păcatul i-a împietrit inima, iar amintirea păcatului său este întotdeauna proaspătă pentru el. În lume, el a băut ca să înăbușe glasul conștiinței sale, dar aici nu există nici o șansă de a acoperi ceva. Acum sufletul său este atât de gol, încât el însuși, precum și toți locuitorii lumii spirituale pot vedea viața sa păcătoasă. Pentru acest om, în starea sa împietrită din cauza păcatului, nu este posibil alt curs, decât ascunderea sa în întuneric, cu alte spirite rele, și astfel, într-o anumită măsură, va scăpa de tortura din partea luminii. UNUI OM RĂU I SE PERMITE SĂ INTRE IN CER Odată, în prezența mea, un om rău a intrat, în momentul morții, în lumea spiritelor. Când îngerii și sfinții au încercat să-I ajute, el a început deodată să-i blesteme, să-i înjure și să spună: "Dumnezeu este întru totul nedrept. EI a pregătit cerul pentru sclavi măgulitori ca voi și aruncă restul omenirii în iad. Totuși, voi îl numiți dragoste!" Îngerii au răspuns: "Desigur că Dumnezeu este dragoste. El a creat oamenii ca ei să trăiască veşnic în părtăşie fericită cu El, dar ei prin propria lor încăpăţânare şi prin abuzarea voinţei lor libere, şi-au îndepărtat faţa de El şi au produs iadul pentru ei înşişi. Dumnezeu nu aruncă pe nimeni în iad, nici nu va face vreodată acest lucru, ci omul singur, prin implicarea sa în păcat, creează iadul pentru sine. Dumnezeu nu a creat niciodată iadul." Chiar atunci vocea deosebit de dulce a unui înger

superior s-a auzit de deasupra spunând: "Dumnezeu permite ca acest om să fie adus in cer." Nerăbdător omul a păşit înainte însoţit de doi îngeri, dar când au ajuns la uşa cerului, şi a văzut locul acela sfânt şi inundat de lumină, şi pe locuitorii glorioşi şi binecuvantaţi care locuiesc acolo, a început să se simtă jenat. Îngerii i-au spus: "Iată ce frumoasă e lumea aceasta! Mergi puţin mai departe şi priveşte la scumpul Mântuitor care stă pe tron." A privit din uşă, şi apoi, pe când lumina Soarelui neprihănirii i-a arătat necurăţia vieţii sale murdărite de păcat, a pornit înapoi într-o agonie a scârbirii de sine, şi a fugit cu o aşa grabă încât nu s-a oprit nici măcar în starea intermediară a lumii spiritelor, ci a trecut prin ea ca o piatră, şi s-a aruncat cu capul înainte în groapa fară fund. Apoi s-a auzit vocea dulce şi încântătoare a Domnului care a spus: "Iată, dragii mei copii, nimeni nu este oprit de a veni aici, şi nimeni nu l-a oprit pe acest om de a sta aici, nici nu i-a cerut cineva să plece. Propria s-a viaţă l-a obligat să fugă din acest loc sfânt, căci: "dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3:3). DUHUL UNUI UCIGAŞ Un om, care cu câţiva ani în urmă ucisese un predicator creştin, a fost muşcat de un şarpe în junglă şi a murit. Când a intrat în lumea spiritelor, a văzut in jurul lui spirite bune şi rele, şi din cauză că întreg aspectul sufletului său, arata că era un fiu al întunerecului, spiritele rele l-au luat îndată în primire, şi l-au împins - mergând şi ele - spre întunerec. Unul din sfinţi a remarcat: "El a ucis un om al lui Dumnezeu prin otrava mâniei sale, şi apoi a fost ucis de otrava unui şarpe. Vechiul şarpe, diavolul, prin intermediul acestui om, a ucis un om nevinovat. Apoi, prin intermediul unui alt şarpe, care este ca el, a ucis acest om, căci "el de la inceput a fost ucigaş" (Ioan 8:44). Pe când era dus, unul din spiritele bune, care venise să-l ajute, i-a spus: "Te-am iertat din toată inima mea. Pot să te ajut cu ceva? "Ucigaşul I-a recunoscut imediat ca fiind omul ucis de el cu câțiva ani în urmă. Rușinat și cuprins de frică, el a căzut în fața lui, spiritele rele începând deodată să vocifereze puternic, iar îngerii care stăteau la o oarecare distanță Ie-au mustrat și le-au

liniștit. Ucigașul a spus omului pe care I-a ucis: "Ce bine ar fi fost ca eu să fi cunoscut în lume viața ta neegoistă și iubitoare, așa cum o cunosc acum! Regret că prin orbirea mea, și din cauză că adevarata ta viață spirituală era mascată de trupul tău, n-am putut vedea atunci frumusețea interioară a vieții tale. De asemenea, prin uciderea ta am lipsit pe mulți de binecuvântarea și folosul pe care Ii I-ai fi oferit. Acum eu sunt un păcătos pentru totdeauna în ochii lui Dumnezeu și îmi merit pe deplin pedeapsa. Nu știu ce aș putea să fac altceva, decât să mă ascund în vreo peștera întunecoasă, din cauză că nu pot suporta această lumină. Fiindcă în ea, nu numai că propria mea inimă mă face să mă simt un mizerabil, dar cei din jurul meu pot privi toate detaliile vieții mele păcătoase" La toate acestea, omul care fusese ucis a răspuns: "Tu ar trebui sa te pocăiești cu adevărat și să te întorci la Dumnezeu, căci dacă faci acest lucru există speranța ca Mielul lui Dumnezeu să te spele cu propriul Său sânge și să-ți dea o viață nouă, ca tu să trăiești cu noi în cer și să fii izbăvit de chinurile iadului." Ucigașul a răspuns: "Nu este nevoie ca eu să-mi mărturisesc păcatele mele, căci ele sunt vizibile pentru toțI; în lume Ie puteam ascunde, dar aici nu! Doresc să locuiesc în cer cu sfinți ca tine, dar dacă nu pot suporta slaba lumină revelatoare a eului din lumea spiritelor, care va fi starea mea în stălucirea pătrunzătoare și gloria acelui loc plin de lumină?... Pentru mine, cea mai mare piedică este că, prin păcatele mele, conștiința mea a devenit atât de întunecată și de împietrită, încât natura mea nu va înclina către Dumnezeu și înspre pocăință. Mi se pare că nu mai este în mine nici o putere pentru a mă pocăi. Acum nu-mi rămâne nimic altceva, decât să fiu scos afară de aici pentru totdeauna. Vai, în ce stare nefericită mă găsesc!" Spunând acestea, spiritul a căzut jos plin de frică, iar tovarășii săi, spiritele rele, l-au tras departe în întuneric. Apoi unul din îngeri a spus: "Vedeți, nu este nevoie ca cineva să pronunțe sentința de condamnare. Viața oricărui păcătos dovedește că omul este vinovat. Nu este nevoie să-i spui, sau să aduci martori împotriva lui. Pedeapsa începe, într-o anumită măsură, în inima fiecărui păcătos, în timp ce el este în lume, dar aici ei simt efectul deplin al pedepsei. Iar rânduiala lui Dumnezeu, aici, este

că oile și caprele - adică cei păcătoși și cei neprihăniți - se separa de bună voie. Dumnezeu l-a creat pe om ca să trăiască în lumină, în care el are totdeauna sănătate spirituală și bucurie. De aceea, nici un om nu poate fi fericit în întunerecul iadului, însa din cauza vieții pervertite de păcat, nu poate fi fericit nici în lumină. Deci oriunde ar merge păcătosul, el se va afla în iad. Cât de diferită este starea celui neprihănit care, eliberat de păcat, este pretutindeni în cer!" SPIRITUL UNUI MINCINOS Era în lume un om atât de robit de minciună, încât aceasta a devenit a doua natură a sa. Când omul a murit și a intrat în lumea spiritelor, el a încercat să mintă ca de obicei, dar a fost puternic rușinat din cauză că, încă înainte de a vorbi, gândurile lui erau cunoscute de toți. Nimeni nu se poate preface acolo, pentru că gândul niciunei inimi nu poate rămâne ascuns. Când sufletul părăsește trupul, poartă în el urma tuturor păcatelor, mădularele lui devenind martore împotriva lui. Nimic nu poate sterge urma păcatulul, cu excepția sângelui lui Cristos. Când omul acesta era în lume, el a încercat în mod regulat să prezinte adevărul ca minciună, și minciuna ca adevăr, dar după moartea sa trupească el a învățat că nu există niciodată, și nu poate exista vreo posibilitate de a schimba adevărul în neadevăr. Cel ce minte își face rău și se păcălește pe sine, nu pe altul, astfel că acest om și-a ucis, prin minciună, percepția interioară a adevărulul, pe care a posedat-o odată. L-am privit cum, fără posibilitate de scăpare, încurcat în propria înșelăciune, și-a întors fața de la lumina de sus și s-a grăbit să se îndepărteze în jos, în întuneric, unde nimeni nu putea vedea

mârșava lui dragoste de minciună, cu excepția acelor spirite care erau de aceeași natură cu el. Adevărul este totdeauna Adevăr, și el singur a dat acelui om verdictul despre falsitatea sa, și I-a condamnat ca mincinos. SPIRITUL UNUI SOȚ ADULTER Am văzut un soț adulter care sosise în lumea spiritelor cu puțin timp înainte. Limba lui atârna în afară ca a unui om însetat, nările lui erau dilatate și își lovea mâinile ca și cum un fel de foc ar fi ars înlăuntrul lui. Apariția lui era atât de jalnică și de dezgustătoare, încât m-am revoltat privindu-I. Toate desfătările și senzualitatea au ramas în lume și acum el alerga ca un câine turbat și striga: "Blestemată fie această viață! Nu este moarte aici, pentru a lua sfârșit această durere. Aici spiritul nu poate muri, altfel m-aș ucide din nou, cum am facut în cealaltă lume, cu pistolul, pentru a scapa de necazurile de acolo. Durerea aceasta este mult mai mare, decât durerea din lume! Ce să ma fac? .." Spunând acestea, el a alergat către întunerec, unde se aflau multe alte spirite asemănătoare, dispărând acolo. Unul dintre sfinți a spus: "Nu numai o faptă rea este păcat, ci chiar un gând rău, sau o privire, sunt, de asemenea, păcate. Acest păcat nu este limitat doar la relațiile extraconjugale, ci excesul și purtarea animalică față de propria soție este, de asemenea, păcat. Omul și soția sa nu sunt împreună pentru senzualitate, ci pentru ajutor și suport mutual, pentru ca ei și copiii lor să-și petreacă viețile în folosul omenirii și pentru gloria lui Dumnezeu. Acela ce se îndepărteaza de scopul acesta în viață este vinovat de adulter." SUFLETUL UNUI TÂLHAR Un tâlhar a murit și a intrat în lumea spiritelor. La început, el nu a fost interesat de starea sa, sau de spiritele din jurul său dar, după cum îi era obiceiul, si-a însușit imediat obiectele de valoare care erau prin preajmă, Apoi, însă, a rămas foarte surprins de faptul că în lumea spirituală chiar și lucrurile pareau că vorbesc și îl acuză de acțiunea sa rușinoasă. Natura lui era atât de pervertită încât nu cunoștea adevarata lor întrebuințare, nici nu era capabil să Ie folosească corect. În lume, pasiunile sale erau atât de neînfrânate încât, pentru cel mai neînsemnat motiv, ucidea sau rănea, în mânia lui, pe oricine I-ar fi ofensat. EI a început să acționeze în același fel și aici, în lumea spiritelor. S-a îndreptat spre spiritele venite să-I instruiască de parcă ar fi dorit să Ie rupă în bucăți, ca un câine sălbatic! La aceasta, unul din îngeri a spus: "Dacă spiritele de felul acesta nu ar fi ținute jos în întunecimea gropii fără fund, ele ar cauza un rău imens oriunde ar merge. Conștiința acestui om este atât de adormită, încât chiar și după ce a ajuns în lumea spiritelor, nu a recunoscut că prin ucidere și jefuire în lume, el si-a risipit propriul discernământ spiritual și viața spirituală. EI a ucis și a distrus pe altii, dar în fapt el s-a distrus pe sine. Doar Dumnezeu stie dacă acest

om și cei la fel cu el vor rămâne în chinuri o perioadă îndelungată, sau pentru totdeauna!" După aceasta, îngerii numiți pentru slujbă I-au luat și I-au închis în întunerec, de unde nu are voie să iasă afară. Starea făcătorilor de rele, în locul acela, este așa de teribilă, iar chinul lor așa de amar, încât toți cei care îi văd se cutremură. Din cauza Iimitelor vorbirii noastre pământești putem spune doar că sufletul păcătosului, oriunde s-ar găsi el, nu are parte decât de durere, durere care nu încetează nici un moment. Un fel de foc fără flacără arde pentru totdeauna și chinuie aceste suflete, însa ele nu ard cu totul (nu se consumă) și nici focul nu se stinge. Un spirit care tocmai privise la ceea ce s-a întâmplat, a spus: "Cine stie, dacă în final acesta nu va fi un foc curățitor?"

În partea întunecată a lumii spirituale, care se numește iad, sunt multe categorii și nivele, acela în care un anumit spirit se află și suferă depinzând de felul păcatelor sale. Fapt este că Dumnezeu Iea făcut pe toate după chipul Său cel nevăzut (Genesa 1:26-27; Coloseni 1:15), și totusi, prin legătura lor cu păcatul, chipul acestor oameni s-a deformat, devenind urât și rău. Într-adevăr, ei au un fel de trup spiritual, care însă este deosebit de dezgustător și înspăimântător și dacă nu se întorc, prin adevarată pocăință și prin harul lui Dumnezeu (cât trăiesc pe pământ), atunci ei trebuie să rămână în acea formă îngrozitoare, în chinuri veșnice. Capitolul VI

STAREA CELOR NEPRIHĂNIȚ I Ș I SFÂRȘ ITUL LOR GLORIOS

Cerul sau Împărația lui Dumnezeu începe în această lume, în viețile tuturor credincioșilor adevărați. Inimile lor sunt umplute întotdeauna de pace și bucurie, indiferent ce persecuții și ce necazuri au ei de îndurat. Căci Dumnezeu, care este sursa păcii și a vieții, Iocuiește în ei. Moartea nu este moarte pentru ei, ci o ușă prin care ei intră o dată pentru totdeauna în casa lor veșnică. Deși ei au fost deja născuți din nou în Împărăția eternă, putem spune totuși că atunci când părăsesc trupul, nu este ziua morții lor, ci a nașterii lor în lumea spirituală, ei având parte de o bucurie supremă, după cum vor arăta următoarele fapte. MOARTEA UNUI OM NEPRIHĂNIT Un înger mi-a istorisit cum un adevărat creștin care L-a servit pe Domnul său cu toată inima timp de treizeci de ani, era pe moarte. Cu câteva minute înainte de a muri, Dumnezeu i-a desehis ochii spirituali pentru ca, înainte de părăsirea trupului, el să poată vedea lumea spirituală și să poată spune celor din jurul său ceea ce vede. EI a văzut că cerul s-a deschis pentru el si un grup de îngeri și sfinți veneau sa-l întâmpine, iar la ușă Mântuitorul, cu mâinile întinse, îl aștepta ca să-l primească. Când a văzut toate aceste lucruri, el a scos un asemenea strigăt de bucurie, încât cei de Iângă patul său au tresărit, "Ce bucurie pentru mine!" - a exclamat el - "de mult am așteptat sa-L, pot vedea pe Domnul meu și să merg la EI. O, prieteni, priviți fața Sa luminată de dragoste și grupul de îngeri care a venit pentru mine. Ce loc minunat este acela! Prieteni, eu plec spre adevărata mea casă, nu vă întristați de plecarea mea, ci bucurați-vă!" Unul din cei prezenți la patul său, a spus liniștit: "Mintea sa rătăcește!" EI a auzit vocea slabă a acestuia și a spus: "Nu, nu este așa! Sunt perfect conștient. Aș dori să puteți vedea și voi această priveliște minunată. Cât de mult regret că ea este ascunsă de ochii voștri. La revedere, ne vom reîntâlni în lumea cealaltă!... " Spunând acestea, el a închis ochii și a spus: "Doamne, îmi încredințez sufletul în mâinile Tale!" și așa a adormit. MÂNGÂIND PE CEl DRAGI De îndată ce sufletul său a părăsit trupul, îngerii l-au luat pe brațe și erau gata să meargă în cer, dar el le-a cerut să întârzie câteva minute. EI a privit la trupul său fără viață și la prietenii săi și le-a spus îngerilor: "N-am știut că spiritul, după ce părăsește trupul, poate să-și vadă propriul trup, și prietenii. Aș dori ca și prietenii mei să mă vadă, cum îi văd eu pe ei, și atunci, ei nu mă vor mai considera mort, nici nu vor plânge pentru mine, așa cum fac acum." Apoi el și-a examinat trupul său

spiritual și I-a găsit foarte grațios, delicat și total diferit de trupul său material, atât de grosolan. El a încercat să atragă atenția soției și copiilor, care plângeau și sărutau trupul său rece. Și-a întins delicatele sale mâini spirituale și a început să le explice, încercând să-i îndepărteze de trupul său, cu mare dragoste, dar ei nu puteau nici să-l vadă, nici să-i audă vocea. Când a încercat să-i îndepărteze pe copiii lui de pe trupul său, mi-a facut impresia că mâinile lui trec chiar prin trupurile lor, ca și cum ar fi fost de aer, astfel încât ei n-au simțit nimic. Atunci un înger a spus: "Hai să te ducem la casa ta veșnică. Să nu-ți pară rău de ei! Domnul însuși, și de asemenea și noi îi vom mângâia. Separarea aceasta este doar pentru puține zile." Atunci, împreună cu grupul de îngeri, el a pornit spre cer. Au înaintat doar puțin, când un alt grup de îngeri i-a întâmpinat cu strigăte de bun venit. Mulți prieteni și apropiați care au murit înainte de el, l-au întâmpinat de asemenea, apariția lor mărindu-i și mai mult bucuria. Ajungând la poarta cerului, au văzut îngerii și sfinții stând în tăcere de ambele parți. El a intrat și a fost întâmpinat în ușă de Cristos. Imediat, el a căzut la picioarele Lui, ca să I se închine, dar Domnul l-a ridicat, l-a îmbrățișat și ia spus: "Ai lucrat bine, serv bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău." Auzind aceasta, bucuria omului a fost de nedescris. Lacrimi de bucurie au început să curgă din ochii lui, iar Domnul le-a șters cu mare dragoste, spunând îngerilor: "Duceți-l în cea mai splendidă locuință, care dela început a fost pregătită pentru el." Spiritul acestui om al lui Dumnezeu menținea încă ideea pământească, anume că a întoarce Domnului spatele, la plecarea împreună cu îngerii, ar însemna dezonoare pentru Domnul. El a ezitat, dar în cele din urmă, întorcându-și fața spre locuință a fost uimit să constate că oriunde privea, el Îl putea vedea pe Domnul. Căci Cristos este prezent în toate lucrurile, și este văzut pretutindeni de către sfinți și îngeri. În plus, el a fost încântat de peisajele existente de jur împrejur, care l-au umplut de bucurie; cei cu rangul cel mai mic se întâlnesc fără invidie cu cei de rang mai mare, iar cei a căror poziție este mai înaltă se socotesc fericiți să-i poată servi pe frații lor din pozițiii inferioare, căci aceasta este Împărăția lui Dumnezeu și a dragostei. Peste tot în cer sunt grădini superbe, care produc continuu toate varietățile de fructe dulci și zemoase și tot soiul de flori frumos mirositoare care nu se veștejesc niciodă. În ele se găsesc făpturi de orice fel, care slăvesc pe Dumnezeu neîncetat. Păsări frumoase, viu colorate își cântă cântecele lor dulci de laudă, - la fel fiind și cântarea îngerilor și a sfințior, încât auzirea acestor cântece produce o adevarată încântare. Oriunde ar privi cineva, nu există altceva decât scene de bucurie nemărginită. În adevăr, acesta este Paradisul, pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru toți aceia care Îl iubesc, unde nu este moarte, nici greșeală, nici suferință, ci pace și bucurie statornică. LOCUINȚ ELE CERULUI Apoi am văzut pe acest om al lui Dumnezeu examinându-și locuința repartizată de Dumnezeu, de la mare distanță, căci în cer toate lucrurile sunt spirituale, și atmosfera spirituală poate fi văzută prin închinarea și mulțumirile care I se aduc Lui, într-o stare de bucurie. Când acest om al lui Dumnezeu în compania îngerilor a sosit la ușa locuinței lui, el a văzut scris pe ea, cu litere strălucitoare, cuvintele: "Bine ai venit:" iar din litere se auzea mereu sunetul "Bine ai venit." Spre surpriza lui, când a intrat înlăuntru a văzut pe Domnul acolo înaintea lui. Aceasta a depășit orice așteptare, întrecând posibilitățile de expresie ale limbii, și el a exclamat: "Am părăsit pe Domnul și am venit aici la porunca Lui, dar iată că Domnul este aici pentru a locui împreună cu mine!" În locuință, se găsea tot ceea ce imaginația lui putea concepe, fiecare lucru era gata să-l servească. În casele învecinate, sfinți care gândeau la fel cu el, trăiau într-o părtășie fericită. Căci această casă cerească este împărăția care a fost pregătită pentru sfinți de la întemeierea lumii (Matei 25:34), acesta fiind viitorul luminos care îl așteaptă pe fiecare adevărat urmaș al lui Cristos.

UN PREDICATOR MÂNDRU ȘI UN MUNCITOR UMIL Un predicator, care se credea un om deosebit de învățat și religios, a murit la o vârstă înaintată. Fără îndoială, el a fost un om bun. Când îngerii au venit să-l ducă la locul hotărât de Domnul pentru el, în lumea spiritelor,

ei l-au dus în starea intermediară și l-au lăsat acolo, cu multe alte spirite bune, care au sosit mai târziu, aflați în grija acelor îngeri numiți să instruiască spiritele bune, timp în care îngerii au mers înapoi ca să aducă un alt spirit bun. În acel cer intermediar sunt nivele peste nivele, până la cerurile mai înalte, - nivelul la care un suflet este admis pentru instruire fiind determinat de adevărata bunătate a vieții sufletului respectiv, avută pe pamânt. Când îngerii care au pus pe predicator la nivelul acela s-au întors înapoi, aducând un alt suflet după care plecaseră, pe acesta din urmă l-au urcat mai sus de nivelul la care se afla predicatorul. Vazând aceasta, predicatorul a strigat cu o voce puternică: "Ce drept aveți voi să mă lăsați la jumătatea drumului care duce către țara glorioasă, iar pe celălalt om îl duceți aproape de ea?... Eu nu sunt mai prejos, nici în sfințenie, nici în altceva față de acel om, sau decât voi!" Îngerii au răspuns: "Aici nu se pune problema cine este mare şi cine este mic, important sau neimportant, ci omul este aşezat la nivelul pe care îl merită prin viaţa şi credinţa sa. Tu nu eşti încă gata pentru nivelul superior, deci va trebui sa rămâi aici un timp şi să înveţi unele lucruri de la tovaraşii noştri de lucru. Apoi, când Domnul ne porunceşte, noi cu mare plăcere te luăm cu noi spre sfera cea mai înaltă." EI a spus: Eu am învăţat oamenii toată viaţa mea cum să ajungă în cer. Ce mai am de învăţat?.. Eu cunosc totul despre cer!" Atunci îngerul instructor a spus: "Ei trebuie să plece acum, nu-i putem reţine, însă noi vom răspunde la întrebarea ta. Prietenul meu, să nu te superi dacă vorbim deschis, căci este spre binele tău. Tu crezi că eşti singur aici, dar Domnul este de asemenea de faţă, deşi tu nu-L poţi vedea. Mândria pe care ai manifestat-o spunând "Cunosc totul despre cer" te opreşte de a-L vedea şi de a te ridica mai sus. Remediul, pentru boala mândriei, este umilinţa. Exerseaz-o, şi dorinţa ta va fi împlinită." După aceasta, un înger i-a spus: "Omul care tocmai a fost ridicat mai sus decât tine nu a fost un om învăţat sau celebru. Tu nu ai privit la el foarte atent. EI a fost un membru al bisericii pe care ai păstorit-o. Oamenii de-abia l-au cunoscut, căci el a fost un muncitor obişnuit şi a avut puţin timp liber. Însă în atelierul său, mulţi l-au cunoscut ca fiind un muncitor harnic şi cinstit. Caracterul său creştin a fost recunoscut de toţi cei cu care a avut de-a face. În timpul războiului, el a fost chemat la serviciul militar, pentru ţară (Franţa). Acolo, într-o zi, pe când ajuta un camarad rănit, a fost lovit de un glonţ şi ucis. Deşi moartea sa a fost bruscă, el a fost gata pentru ea, nemaifiind acum necesar ca el să rămână în starea intermediară atât de mult timp ca tine. Promovarea sa nu are de-a face cu favoritismul, ci cu valoarea spirituală. Viaţa lui de rugăciune şi umilinţă, în tot timpul vieţii pământeşti, l-a pregătit într-o mare măsură pentru lumea spirituală. Acum el se bucură că a atins locul dorit şi mulţumeşte Domnului, slăvindu-L, pentru că în mila Sa l-a mântuit şi i-a dat viaţa veşnică. VIAŢA DIN CER În cer, nimeni nu poate fi vreodată ipocrit, căci acolo toţi pot vedea vieţile altora aşa cum sunt ele în realitate. Lumina atotrevelatoare care curge din Cristos face ca toţi cei răi, în remuşcarea lor, să se ascundă, şi tot ea îi umple pe cei credincioşi de suprema bucurie de a fi în împărăţia Tatălui. Acolo, bunătatea lor este evidentă pentru toţi, ea fiind în continuă creştere, căci nu există nimic care să împiedice creşterea ei, tot ajutorul necesar aflându-se acolo. Gradul de bunătate atins de sufletul unui om neprihănit se face cunoscut prin strălucirea care radiază din întreaga lui fiinţă. Fiindcă aici caracterul şi natura omului se vădeşte sub forma culorilor de mare glorie ale curcubeului. În cer nu există gelozie. Toţi sunt fericiţi să vadă înălţimea spirituală şi gloria altora şi, fără nici un motiv egoist, ei încearcă întotdeauna să se servească unul pe altul în adevăr. Nenumăratele daruri şi binecuvântări ale cerului, sunt pentru folosinţa comună a tuturor. Nimeni nu gândeşte vreodată, din motive egoiste,

să păstreze cava pentru sine, toate lucrurile existând din abundenţă şi pentru toţi. Dumnezeu, care este dragoste, este văzut în persoana lui Isus stând pe tron în cerul cel mai înalt. De la EI, care este "Soarele neprihănirii" şi "Lumina lumii" se văd plecând raze şi unde de lumină şi dragoste, raze care dau sănătate şi viaţă. Ele trec prin fiecare sfânt şi înger şi însufleţesc şi înviorează pe oricine ating. În cer nu este nici est, nici vest, nici nord nici sud, ci pentru

fiecare spirit sau înger, tronul lui Cristos apare ca şi centrul tuturor lucrurilor. De asemenea, se găsesc tot felul de flori şi fructe dulci şi parfumate şi multe feluri de hrană spirituală. În timp ce Ie mănânci, experimentezi o aromă şi o satisfacţie extraordinară, iar după ce sunt asimilate, se elimină, prin porii trupului un parfum plăcut, care se răspândeşte în aerul din jur. Pe scurt, voinţa şi dorinţele tuturor locuitorilor cerului sunt împlinite în Dumnezeu, deoarece în fiecare viaţă voia lui Dumnezeu este împlinită perfect, aşa că în toate împrejurările şi la fiecare nivel al cerului există pentru fiecare o experienţă constantă a bucuriei şi binecuvântării. OBIECTIVUL ŞI SCOPUL CREAŢIEI Cu câteva luni în urrnă, şedeam singur în camera mea suferind profund de o plagă la ochi. Durerea era atât de mare, încât nu puteam face vreo muncă, astfel că mi-am petrecut timpul în rugăciune şi mijlocire. Într-o zi, fiind implicat în aceasta doar de câteva minute, lumea spirituală s-a deschis pentru mine şi m-am gşsit înconjurat de o seamă de îngeri. Am uitat imediat toată durerea, căci întreaga mea atenţie era concentrată asupra lor. Voi menţiona în continuare alte câteva subiecte despre care am discutat. NUMELE ÎN CER l-am Întrebat, la un moment dat: "Puteţi să-mi spuneţi care sunt numele voastre? Un înger a răspuns: Fiecare am primit un nume nou, pe care nu-l ştie nimeni în afară de Domnul şi acel care l-a primit (Apocalipsa 2:17). Toţi care suntem aici am servit pe Domnul în ţări diferite, nefiind nevoie ca cineva să cunoască numele noastre. Nici nu e nevoie să facem cunoscute numele noastre de pe pamânt. Ar fi fost, poate, interesant să fie cunoscute, dar care ar fi fost folosul?... Apoi, noi nu dorim ca oamenii să cunoască numele noastre, ca nu cumva să-şi închipuie că suntem importanţi şi să ne dea cinste, în loc de a o da Domnului, care ne-a iubit atât de mult, încât ne-a ridicat din starea noastră decăzută şi ne-a adus în casa cea veşnică, unde vom cânta pentru totdeauna laude în părtăşie iubitoare cu EI - acesta fiind şi scopul pentru care ne-a creat!" VEDEREA LUI DUMNEZEU Am întrebat din nou: "lngerii şi sfinţii care locuiesc în sferele cele mai înalte ale cerului văd totdeauna faţa lui Dumnezeu?... Şi dacă ÎI văd, în ce formă şi stare Ie apare EI? " Unul dintre sfinţi a spus: "Aşa cum marea este plină de apă, tot aşa Dumnezeu umple întregul univers şi fiecare locuitor al cerului simte prezenţa Sa de jur-împrejurul lui. Ca un om care se cufundă în apă, neavând de jur-împrejurul său altceva, aşa este simţită în cer prezenţa lui Dumnezeu. La fel cum în apa mării există nenumărate creaturi vii, tot aşa există creaturile în Fiinţa infinită a lui Dumnezeu. Din cauză ca EI este infinit, copiii Săi care sunt finiţi ÎI pot vedea doar în forma lui Cristos. Aşa cum Domnul însuşi a spus: "Cel ce M-a văzut pe Mine, a vazut pe Tatal" (loan 14:9). În lumea spiritelor, progresul spiritual al cuiva determină gradul în care omul acela poate să-L cunoască şi săL, simtă pe Dumnezeu. Cristos, de asemenea, Îşi descoperă starea Sa glorioasă fiecăruia, după

propria capacitate si iluminare spirituală. Dacă Cristos ar apărea în aceeaşi lumină glorioasă pentru locuitorii sferelor joase şi întunecate ale lumii spirituale, în care apare celor din nivelele mai ridicate, ei n-ar putea să o suporte. Astfel că EI îşi modereaza gloria manifestărilor Sale în funcţie de stadiul de progres şi capacitatea fiecărui suflet." Apoi, un alt sfânt a adăugat: "Prezenţa lui Dumnezeu poate fi într-adevăr simţită şi savurată, dar nu poate fi exprimată în cuvinte. După cum dulceaţa se simte prin gust şi nu prin expresia cea mai plastică, tot aşa în cer se experimentează bucuria prezenţei lui Dumnezeu, fiecare cunoscând că experienţa sa cu Dumnezeu este reală şi nu are nevoie ca cineva să încerce să-I ajute cu o descriere verbală a lui Dumnezeu. " DISTANŢA ÎN CER Am întrebat: "La ce distanţă, una de alta, se afla diteritele sfere de existenţă?... Dacă cineva nu poate să meargă să locuiască în alte sfere, i se permite să Ie viziteze?" Atunci, un sfânt a spus: "Locul de şedere este stabilit pentru fiecare suflet la acel nivel care corespunde cu dezvoltarea sa spirituală, însă el poate merge, pentru o perioadă scurtă de timp, să viziteze si alte nivele. Când cei din sferele mai înalte coboară la cele mai joase, Ii se dă un fel de învelitoare spirituală, pentru ca gloria înfăţişării lor să nu-i tulbure pe locuitorii sferelor mai joase şi mai întunecate. La fel, când cineva dintr-o

sferă mai joasă merge într-una mai înaltă, el de asemenea primeşte un fel de învelitoare spirituală, pentru a putea suporta lumina şi gloria acelui loc. În cer nimeni, niciodată, nu simte distanţa, căci îndată ce cineva are dorinţa de a merge într-un anumit loc, imediat el se şi află acolo. Dacă cineva doreşte să vadă un sfânt din altă sferă, el este transportat acolo la moment, sau sfântul acela îndepărtat soseşte imediat acolo," SMOCHINUL VEŞTEJIT Eu i-am întrebat: "Toate lucrurile sunt create cu un anumit scop, dar se pare uneori că scopul nu este împlinit. De exemplu, scopul smochinului a fost de a produce fructe însă când Domnul l-a găsit fără rod, EI I-a făcut să se usuce. Puteţi să mă luminaţi cu privire la faptul acesta, dacă scopul său a fost sau nu împlinit?" Un sfânt a răspuns: "Fără îndoială că scopul lui a fost atins, şi încă pe deplin. Domnul vieţii dă viaţă fiecărei făpturi cu un anumit scop, dar dacă scopul acela nu este împlinit, el are puterea să ia viaţa înapoi, pentru a îndeplini un scop mai înalt. Multe mii de servi ai lui Dumnezeu şi-au sacrificat vieţile ca să înveţe şi să ridice pe alţii. Prin folosirea vieţii lor pentru alţii, ei i-au ajutat, şi astfel au împlint scopul mai înalt al lui Dumnezeu. Dacă este legal şi nobil ca omul, care este superior smochinilor şi tuturor lucrurilor create să-şi dea viaţa sa pentru alţi oameni, atunci cum ar fi nedrept ca un pom să-şi dea viaţa pentru învăţătura şi prevenirea unui popor aflat în rătăcire?... Prin acel smochin, Cristos a dat o mare lecţie iudeilor şi întregii lumi, arătând că acei ale căror vieţi sunt neroditoare, ei nereuşind să îndeplinească scopul pentru care Dumnezeu i-a creat, vor fi spulberaţi şi distruşi cu totuI." Faptele istoriei clarifică pe deplin faptul că viaţa socială iudaică a acelui timp, fanatică şi îngustă, era fără conţinut, ofilită ca smochinul. În acelaşi fel, vieţile neroditoare ale altora, deşi pe dinafară pot apărea roditoare, sunt cauza decepţiei pentru alţii şi vor fi blestemate şi distruse. Dacă cineva ar obiecta că atunci ,când Domnul a blestemat acel smochin nu era sezonul roadelor şi nu trebuiau căutate smochine, atunci ar trebui să reflecteze la faptul că nu există sezon pentru facerea binelui, din cauza că toate timpurile şi sezoanele sunt la fel de potrivite pentru faptele bune şi că el însuşi trebuie să-şi facă viaţa roditoare şi astfel să împlinească scopul pentru care a fost creat. ESTE OMUL UN AGENT LIBER?

Am întrebat din nou: "Nu ar fi fost cu mult mai bine dacă Dumnezeu ar fi creat omul şi toată creaţia în mod perfect, căci atunci omul n-ar fi putut păcătui şi nici n-ar fi fost aşa multă întristare şi suferinţă în lume din cauza păcatului; însă acum, într-o creaţie supusă deşertăciunii, avem de îndurat tot felul de suferinţe." Un înger care a venit din sferele cele mai înalte ale cerului, şi care ocupa o poziţie înaltă acolo, a răspuns: "Dumnezeu nu I-a făcut pe om ca o maşină care să lucreze automat: nici nu a fixat destinul lui ca în cazul stelelor sau al planetelor, care nu pot să se mişte în afara traiectoriei stabilite, ci EI a făcut omul după propria Sa imagine, şi asemănare, un agent liber înzestrat cu înţelegere, hotarâre, şi putere de a acţiona independent, de aceea EI este superior celorlalte lucruri create. Dacă omul nu ar fi fost creat un agent liber, el nu ar fi fost în stare să se bucure de prezenţa lui Dumnezeu, sau de cer, pentru că el ar fi fost o maşină care se mişcă fără să cunoască sau să simtă, sau ca stelele, care se mişcă neştiutoare prin spaţiul infinit. Dar omul, ca agent Iiber, este, prin natura constituţiei sale, opus acestui fel de alcătuire lipsit de suflet. O asemenea realizare ar fi fost imperfectă, căci un asemenea om nu ar fi fost decât un sclav, a cărui perfecţionare l-ar fi obligat să îndeplinească anumite fapte, de realizarea cărora el nu s-ar fi bucurat, căci n-ar fi fost implicat prin propria sa posibilitate de alegere. Pentru acel om, n-ar fi fost nici o diferenţă între Dumnezeu şi o piatră! Omul, şi împreună cu el toată creaţia, a fost supus deşertăciunii, însă nu pentru totdeauna. Prin neascultarea sa, omul s-a adus pe sine şi toate celelalte creaturi în toate bolile şi suferinţele acestei stări decăzute. Doar în această stare de luptă spirituală se dezvoltă pe deplin puterile sale, şi doar în această luptă poate el să înveţe lecţia necesară perfecţionării sale. De aceea, când, în cele din urmă atinge starea perfecţiunii din cer, el va mulţumi lui Dumnezeu pentru suferinţele şi lupta din această lume, căci atunci va înţelege pe deplin că

"toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu" (Romani 8:28) MANIFESTAREA DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU Apoi, un alt sfânt a spus: "Toţi locuitorii cerului stiu că Dumnezeu este dragoste, dar era un lucru ascuns din veşnicie, faptul că dragostea Sa este aşa de minunată, încât EI urma să devină om pentru a mântui pe păcătoşi, şi va muri pe cruce pentru curăţirea lor. El a suferit astfel, ca să poată mântui oamenii şi toată creaţia, care este supusă deşertăciunii. Astfel Dumnezeu, devenind om, şi-a arătat inima Sa copiilor Săi, iar dacă ar fi folosit oricare alt mijloc, dragostea Sa infinită ar fi rămas ascunsă pentru totdeauna. Acum, întreaga creaţie aşteaptă cu nerăbdare manifestarea fiilor lui Dumnezeu, restauraţi şi glorificaţi. În momentul de faţă, însă, ei şi toată creaţia gem şi suferă până când vine noua creaţie. De asemenea, cei care sunt născuţi din nou gem înlăuntrul lor, aşteptând răscumpărarea trupului; se apropie timpul când întreaga creaţie, ascultătoare de Dumnezeu în toate lucrurlle, va fi eliberată pentru totdeauna de stricăciune şi deşertăciune. Atunci ea va ramâne veşnic fericită în Dumnezeu şi va împlini în sine scopul pentru care a fost creată. Atunci Dumnezeu va fi totul in toţi." (Romani 8:18-23). De asemenea, îngerii au conversat cu mine despre multe alte lucruri, care însă sunt imposibil de descris în cuvinte, deoarece, nu numai că nu există limbaj sau termeni de comparaţie în lumea aceasta, prin care să pot exprima înţelesul acelor foarte adânci adevăruri spirituale, dar de asemenea, ei nu au dorit ca eu să încerc a Ie descrie, fiindcă o persoană fără experienţă spirituală nu le-ar putea înţelege, astfel încât există riscul ca acele descrieri, în loc să fie de ajutor, ele să fie pentru mulţi o pricină de confuzie şi eroare. De aceea, am consemnat doar câteva din cele mai simple din chestiunile discutate, în speranţa că mulţi vor obţine din ele îndrumare, prevenire, învăţătură, şi mângâiere.

De asemenea, nu este prea departe timpul în care cititorii mei vor trece în lumea spirituală şi vor vedea aceste lucruri cu propriii lor ochi. Dar înainte de a părăsi pentru totdeauna această lume, pentru a merge la casa noastră veşnică, trebuie ca prin ajutorul harului lui Dumnezeu şi în duh de rugăciune să îndeplinim cu credincioşie munca noastră. Astfel, vom împlini scopul vieţii noastre şi vom intra fară umbră de regret în bucuria veşnică a împărăţiei Tatălui nostru ceresc. Sfârşit.